נוער זהב יורד לערבה

בדרך לאילת מוכיחה לעצמה חברה סאלונית כי הנגב מעניין מריקודים

(ראה שער)

ראשית היה הרעיון. הוא עלה בלבו של משה בס, חשמלאי תל־אביבי בן 21, מעין קצין־מנהלה של חברה סאלונית. החברה דמתה לכל חברה אחרת של נוער־הזהב התל־אביבי: היא התאספה בערבי שבתות כדי לרקוד לצלילי התקליטים, היא ערכה נשפיות ומסיבות. חשב בס: מדוע לא תערוך החברה כולה מסע למקום הנסתר ביותר במדינת־ישראל?

משה ידע בדיוק למי צריך לפנות. נתן גולן (תמונת שער) היא חקלאי בן 21, בוגר בית־הספר כדורי. חוץ מזה הוא סייר. נתן ידע בדיוק מהו המקום הטוב ביותר ב' מדינת־ישראל שיש לבקר בו: ראש־גבעה על גבול מצרים, בין אילת ועסלוג', המשקיף על בקעת־הירח אשר מעבר לגבול — מקום נידח, עטוף הוד קדומים, שכמעט שום מבקר אזרחי טרם הגיע אליו.

איך מגיעים לבקעת־הירח? פשוט מאד: בג'יפים וברגל. מניין לוקחים ג'יפים? פשוט מאד: שוכרים אותם, במחיר 15 ל"י ליום, ממייק. כל אדם ישלם 35 ל"י עבור מסע של ארבעה ימים.

* * *

עברים ושבים ברחוב יהודה הלוי התל־אביבי הסתכלו בחבורת הצעירים המוזיינים. הם נראו כוותיקי הנגב, פיטרים במלוא מובן המלה, עטופים קפיות, נעולי נעליים מסומרים: 13 בנים, בת אחת ושני אנשי העולם הזה שהוזמנו כמלווים. שום איש לא יכול היה לנחש, לפי המראה החיצוני, כי זוהי חברה סאלונית אשר למעלה ממחצית חבריה לא היתה מעולם מדרום ל־באר־שבע.

התכנית נראתה פשוטה, נועדה לספק את כל הרשמים האפשריים. כהקדמה: לינה ליד חוף סדום, עליה למצדה, רחצה במי מפל־המים של עין־גדי, מעלה־העקרבים, ירידה לאורך הערבה, רחצה בים אילת. ורק אז תתחיל ההרפתקה האמיתית: המסע הרגלי לבקעת־הירח.

אולם עוד בערב הראשון, שלוש שעות אחרי היציאה מתל־אביב, הוכיח הנגב לבני־העיר המפונקים כי אפשר למצוא הרפתקאות בכל מקום. כצאתם מבאר־שבע לא נסעו ארבעת הג'יפים הירוקים בכביש הרגיל, אלא עברו (בטעות) לתוואי הכביש החדש ה־בלתי־גמור. ליושביהם היה בחשכה חציי שעה נעים של אי־וודאות והרגשת־הרפתקה, כשהידיים לופתות את הרובים והאבק ה־סמיך חודר לכל פתחי הגוף.

אולם השיא בא רק כעבור שעה נוספת. הג'יפ הראשון הגיע לשפת ים המלח. הוא המתין לשוא לבאים אחריו. לפתע זנק לעברו אחד הג'יפים האחרים. משהו נורא קרה: הג'יפ השלישי התהפך על גופיו.

לאור זרקוריו של הג'יפ החוזר בדהרה נתגלתה תמונה מוזרה. על דרך־העפר שבין מפעל־סדום והים היה מוטל הג'יפ האומלל על גבו, מכוסה שמן ובנזין. הוא נראה מ־פורק לחלוטין. בצדו שכבו ארבעת נוסעיו, שהוצאו מתחתו מהוממים אך שלמים לגמרי, להוציא כמה שפשופים.

היתה זאת נחמה. אולם המסע נראה כגמור עוד בטרם התחיל.

* * *

רק אז נתברר כי גם נוער־זהב, אם גדל בארץ, מתאים את עצמו במהירות־הבזק לתקלות. המומחיות הצברית לאימפרו־ביזאציה הוכיחה את עצמה.

הג'יפ המרוסק נהפך שוב, נקשר מסביב בחבלים. הנהג ישב מאחורי הזגוגית המנו־פצת, התניע את המנוע — ונסע. בערבה נשבר הקפיץ של הג'יפ השני. הוא נקשר בסד, כפצוע שבור־רגליים — והמשיך ב־דרך. בזה אחר זה התפוצצו הצמיגים, עד שלא נשאר אף גלגל רזרבי אחד. אך המסע נמשך בעקשנות בלתי־סאלונית.

העיכובים מנעו את הגשמת המטרה ה־אמיתית. הזמן שאבד מנע בעד הצעירים, שהיו צריכים לחזור במועד הקבוע לעבודה ולשירות, להגיע אל ראש המצדה ואל בקעת הירח. אולם כל שאר ההרפתקאות ניתנו להם.